NEUVOSTON DIREKTIIVI 2009/13/EY,

annettu 16 päivänä helmikuuta 2009,

Euroopan yhteisön kansallisten varustamoyhdistysten keskusjärjestön (ECSA) ja Euroopan kuljetustyöntekijöiden liiton (ETF) merityötä koskevasta yleissopimuksesta, 2006, tekemän sopimuksen täytäntöönpanosta ja direktiivin 1999/63/EY muuttamisesta

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 139 artiklan 2 kohdan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Työmarkkinaosapuolet voivat perustamissopimuksen 139 artiklan 2 kohdan mukaisesti pyytää yhteisesti, että heidän yhteisön tasolla tekemänsä sopimukset pannaan täytäntöön neuvoston komission ehdotuksesta tekemällä päätöksellä.

(2) Kansainvälinen työjärjestö hyväksyi 23 päivänä helmikuuta 2006 merityötä koskevan yleissopimuksen, 2006, jonka avulla haluttiin laatia yksi yhtenäinen asiakirja, joka mahdollisuuksien mukaan sisältää kaikkien voimassa olevien kansainvälisten merityötä koskevien yleissopimusten ja suositusten ajanmukaiset määräykset sekä ne perusperiaatteet, jotka sisältyvät muihin kansainvälisiin työtä koskeviin yleissopimuksiin.

(3) Komissio on kuullut työmarkkinaosapuolia perustamissopimuksen 138 artiklan 2 kohdan mukaisesti siitä, onko suositeltavaa kehittää nykyistä yhteisön säännöstöä siten, että sitä mukautetaan, kodifioidaan tai täydennetään merityötä koskevan yleissopimuksen, 2006, mukaisesti.

(4) Euroopan yhteisön kansallisten varustamoyhdistysten keskusjärjestö (ECSA) ja Euroopan kuljetustyöntekijöiden liitto (ETF) ilmoittivat 29 päivänä syyskuuta 2006 komissiolle halustaan ryhtyä neuvotteluihin perustamissopimuksen 138 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

(5) Edellä mainitut järjestöt tekivät 19 päivänä toukokuuta 2008 sopimuksen merityötä koskevasta yleissopimuksesta, 2006, jäljempänä 'sopimus', tavoitteenaan varmistaa merenkulkualan tasavertaiset toimintaedellytykset kaikkialla maailmassa. Tässä sopimuksessa ja sen liitteessä pyydetään yhteisesti, että komissio panisi sopimuksen ja sen liitteen täytäntöön neuvoston komission ehdotuksesta tekemällä päätöksellä perustamissopimuksen 139 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

(6) Sopimusta sovelletaan missä tahansa jäsenvaltiossa rekisteröidyillä ja/tai minkä tahansa jäsenvaltion lipun alla purjehtivilla aluksilla työskenteleviin merenkulkijoihin.

(7) Sopimuksella muutetaan Euroopan yhteisön kansallisten varustamoyhdistysten keskusjärjestön (ECSA) ja Euroopan unionin kuljetusalojen ammattiliiton (FST) Brysselissä 30 päivänä syyskuuta 1998 tekemää merenkulkijoiden työajan järjestämistä koskevaa eurooppalaista sopimusta.

(8) Soveltuva väline sopimuksen täytäntöönpanoa varten on perustamissopimuksen 249 artiklan mukaisesti direktiivi.

(9) Sopimus tulee voimaan samanaikaisesti kuin merityötä koskeva yleissopimus, 2006, ja työmarkkinaosapuolet toivovat, että direktiivin kansalliset täytäntöönpanotoimet eivät tulisi voimaan ennen mainitun yleissopimuksen voimaantuloa.

(10) Sellaisten sopimuksessa käytettyjen käsitteiden osalta, joita ei ole siinä erityisesti määritelty, tässä direktiivissä jätetään jäsenvaltioiden tehtäväksi määritellä nämä käsitteet kansallisen lainsäädännön ja käytännön mukaisesti, kuten on tehty muissakin sosiaalipolitiikan alan direktiiveissä, joissa käytetään vastaavanlaisia käsitteitä, edellyttäen, että kyseisissä määritelmissä otetaan sopimuksen sisältö huomioon.

(11) Komissio on laatinut direktiiviehdotuksensa yhteisön tason työmarkkinaosapuolten vuoropuhelun mukauttamisesta ja edistämisestä 20 päivänä toukokuuta 1998 antamansa tiedonannon mukaisesti ottaen huomioon allekirjoittaneiden osapuolten edustavuuden ja sopimuksen lausekkeiden lainmukaisuuden.

(12) Jäsenvaltiot voivat antaa direktiivin täytäntöönpanon työmarkkinaosapuolten tehtäväksi näiden yhteisestä pyynnöstä sillä edellytyksellä, että jäsenvaltiot toteuttavat kaikki tarvittavat toimenpiteet voidakseen jatkuvasti taata tässä direktiivissä säädettyjen tulosten saavuttamisen.

(13) Tämän direktiivin säännökset eivät kuitenkaan saa rajoittaa minkään niitä tarkempien ja/tai paremman suojan merenkulkijoille tarjoavien, olemassa olevien yhteisön säännösten soveltamista, erityisesti niiden säännösten, jotka sisältyvät yhteisön lainsäädäntöön.

(14) On varmistettava, että noudatetaan toimenpiteistä työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden parantamisen edistämiseksi työssä 12 päivänä kesäkuuta 1989 annetussa neuvoston direktiivissä 89/391/ETY ([1]) ja erityisesti sen 5 artiklan 1 ja 3 kohdassa tarkoitettua yleistä periaatetta työnantajan vastuusta.

(15) Direktiiviä ei voida käyttää perusteena alentaa sen liitteenä olevassa sopimuksessa tarkoitetuilla aloilla toimivien työntekijöiden yleistä suojelun tasoa.

(16) Tässä direktiivissä ja sopimuksessa vahvistetaan vähimmäistasot. Jäsenvaltioille ja/tai työmarkkinaosapuolille on annettava mahdollisuus pitää voimassa tai ottaa käyttöön suotuisampia määräyksiä.

(17) Komissio on ilmoittanut asiasta Euroopan parlamentille sekä Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle sosiaalipolitiikkaa koskevan sopimuksen täytäntöönpanosta 14 päivänä joulukuuta 1993 antamansa tiedonannon mukaisesti lähettämällä niille direktiiviehdotuksensa tekstin, jonka liitteenä on kyseinen sopimus.

(18) Tässä säädöksessä noudatetaan Euroopan unionin perusoikeuskirjaan sisältyviä perusoikeuksia ja periaatteita ja erityisesti perusoikeuskirjan 31 artiklaa, jossa säädetään, että jokaisella työntekijällä on oikeus sellaisiin työoloihin, jotka ovat hänen terveytensä, turvallisuutensa ja ihmisarvonsa mukaisia, ja oikeus enimmäistyöajan rajoitukseen sekä viikoittaisiin ja päivittäisiin lepojaksoihin ja palkalliseen vuosilomaan.

(19) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitteita, vaan ne voidaan toiminnan laajuuden tai vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin yhteisön tasolla, joten yhteisö voi toteuttaa toimenpiteitä perustamissopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on näiden tavoitteiden saavuttamiseksi tarpeen.

(20) Paremmasta lainsäädännöstä tehdyn toimielinten välisen sopimuksen ([2]) 34 kohdan mukaisesti jäsenvaltioita kannustetaan laatimaan itseään varten ja yhteisön edun vuoksi omia taulukoitaan, joista ilmenee mahdollisuuksien mukaan tämän direktiivin ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamista koskevien toimenpiteiden välinen vastaavuus, ja julkaisemaan ne.

(21) Euroopan yhteisön kansallisten varustamoyhdistysten keskusjärjestön (ECSA) ja Euroopan unionin kuljetusalojen ammattiliiton (FST) tekemästä, merenkulkijoiden työajan järjestämistä koskevasta sopimuksesta 21 päivänä kesäkuuta 1999 annettua neuvoston direktiiviä 1999/63/EY ([3]), jonka liitteenä on eurooppalainen sopimus merenkulkijoiden työajan järjestämisestä, olisi näin ollen muutettava.

(22) Sopimuksen täytäntöönpanolla edistetään perustamissopimuksen 136 artiklassa tarkoitettujen tavoitteiden toteuttamista,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Tällä direktiivillä pannaan täytäntöön liitteessä esitetty merenkulkualan työmarkkinaosapuolten (Euroopan yhteisön kansallisten varustamoyhdistysten keskusjärjestö ECSA ja Euroopan kuljetustyöntekijöiden liitto ETF) 19 päivänä toukokuuta 2008 tekemä sopimus merityötä koskevasta yleissopimuksesta, 2006.

2 artikla

Muutetaan direktiivin 1999/63/EY liite seuraavasti:

1) Lisätään 1 lausekkeeseen 3 kohta seuraavasti:

”3. Jos syntyy epätietoisuutta siitä, voidaanko jotakin henkilöryhmää pitää tässä sopimuksessa tarkoitettuina merenkulkijoina, asian ratkaisee kunkin jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan. Tältä osin otetaan asianmukaisella tavalla huomioon Kansainvälisen työjärjestön (merenkulkualaa koskevan) 94. yleiskokouksen päätöslauselma ammattiryhmiä koskevasta tiedosta.”

2) Korvataan 2 lausekkeen c ja d kohta seuraavasti:

”c) ’merenkulkijalla’ henkilöä, joka työsuhteessa tai muutoin toimii tai työskentelee jossakin ominaisuudessa aluksella, johon tätä sopimusta sovelletaan;

([1]) EYVL L 183, 29.6.1989, s. 1.
([2]) EUVL C 321, 31.12.2003, s. 1.
([3]) EYVL L 167, 2.7.1999, s. 33.

d) 'laivanvarustajalla' aluksen omistajaa tai muuta organisaatiota tai henkilöä, esimerkiksi laivanisäntää, edustajaa tai huoltovarustamoa, joka on ottanut vastuun aluksen toiminnasta ja joka on sen hyväksyessään sitoutunut vastaamaan tähän sopimukseen perustuvista laivanvarustajan velvollisuuksista ja vastuista riippumatta siitä, vastaako joistakin velvollisuuksista tai vastuista laivanvarustajan puolesta muu organisaatio tai henkilö."

3) Korvataan 6 lauseke seuraavasti:

"1. Alle 18-vuotiaiden merenkulkijoiden yötyö on kiellettyä. Tässä lausekkeessa 'yö' määritellään kansallisen lain ja käytännön mukaisesti. Sen on kestettävä vähintään 9 tuntia ja alettava viimeistään keskiyöllä ja päätyttävä aikaisintaan kello 05.00.

2. Toimivaltainen viranomainen voi myöntää luvan poiketa ehdottomasta yötyön kiellosta edellyttäen, että

a) se haittaa sellaista tietyille merenkulkijoille tarkoitettua vahvistettua koulutusohjelmaa, joka suoritetaan määrätyn aikataulun mukaisesti; tai

b) tietty tehtävä tai määrätty koulutusohjelma edellyttää, että poikkeuksen piiriin kuuluvat merenkulkijat suorittavat työtehtävät yöllä, ja viranomainen asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan toteaa, että työ ei vaaranna heidän terveyttään tai hyvinvointiaan.

3. Alle 18-vuotiaiden merenkulkijoiden ottaminen työsuhteeseen tai muuhun toimeen tai työhön on kiellettyä, jos työ saattaa vaarantaa heidän terveytensä tai turvallisuutensa. Tällaiset työt määritetään kansallisissa laeissa tai määräyksissä taikka toimivaltaisen viranomaisen toimesta sen jälkeen, kun asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä on kuultu, asiaankuuluvien kansainvälisten standardien mukaisesti."

4) Korvataan 13 lauseke seuraavasti:

"1. Merenkulkijat, joilta puuttuu lääkärintodistus siitä, että heidän terveydentilansa ei ole esteenä heidän tehtäviensä hoitamiselle, eivät saa työskennellä aluksella.

2. Tästä voidaan poiketa ainoastaan tässä sopimuksessa määritellyissä tapauksissa.

3. Toimivaltaisen viranomaisen on edellytettävä, että merenkulkija, ennen kuin hän aloittaa työnsä aluksella, esittää voimassa olevan lääkärintodistuksen siitä, että hänen terveydentilansa ei ole esteenä laivatyön tekemiselle.

4. Sen varmistamiseksi, että lääkärintodistus antaa asianmukaisen kuvan merenkulkijan terveydentilasta hänen tehtäviinsä nähden, toimivaltaisen viranomaisen on asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan ja ottaen asianmukaisesti huomioon soveltuvat kansainväliset ohjeistot määritettävä lääkärintarkastuksen ja lääkärintodistuksen sisältö.

5. Tämä sopimus ei vaikuta kansainvälisen merenkulkijoiden koulutusta, pätevyyskirjoja ja vahdinpitoa koskevan vuodelta 1978 olevan yleissopimuksen (STCW-yleissopimus), sellaisena kuin se on muutettuna, soveltamiseen. Toimivaltaisen viranomaisen on hyväksyttävä STCW-yleissopimuksen vaatimusten mukainen terveystodistus tämän lausekkeen 1 ja 2 kohdan soveltamiseksi. Niiden merenkulkijoiden osalta, joita STCW-yleissopimus ei koske, on hyväksyttävä myös kyseisiä vaatimuksia sisällöltään vastaavat lääkärintodistukset.

6. Lääkärintodistuksen voi antaa vain asianmukaisesti laillistettu pätevä lääkäri tai, jos kysymyksessä on ainoastaan näkökykyä koskeva todistus, pätevä henkilö, jonka antaman todistuksen toimivaltainen viranomainen hyväksyy. Lääkäreiden on lääkärintarkastuksia suorittaessaan oltava ammatillisesti riippumattomia.

7. Merenkulkijoille, joille ei ole myönnetty lääkärintodistusta tai joiden työkykyä on rajoitettu erityisesti ajan, tehtävien tai liikennealueen osalta, on annettava mahdollisuus uuteen, toisen riippumattoman lääkärin tai lääketieteellisen asiantuntijan suorittamaan lääkärintarkastukseen.

8. Jokaisessa lääkärintodistuksessa on erityisesti todettava, että

a) asianomaisen merenkulkijan kuulo ja näkökyky ovat tyydyttävät samoin kuin värinäkö siinä tapauksessa, että merenkulkija palkataan tehtäviin, joissa viallinen värinäkö voi vaikuttaa työn suorittamiseen; ja

b) merenkulkijalla ei ole sairautta tai vammaa, jota laivatyö pahentaisi tai jonka johdosta hän tulisi kykenemättömäksi työhön tai vaarantaisi muiden aluksella olevien henkilöiden terveyden.

9. Elleivät merenkulkijan työtehtävät tai STCW-yleissopimus edellytä lyhyempää voimassaoloaikaa,

a) merenkulkijan lääkärintodistus on voimassa enintään kaksi vuotta, paitsi jos merenkulkija on alle 18-vuotias, jolloin sen voimassaoloaika on enintään yksi vuosi;

b) merenkulkijan värinäköä koskeva todistus on voimassa enintään kuusi vuotta.

10. Pakottavissa tapauksissa toimivaltainen viranomainen voi antaa merenkulkijalle luvan työskennellä ilman voimassa olevaa lääkärintodistusta seuraavaan poikkeamissatamaan, jossa merenkulkija voi hankkia pätevän lääkärin antaman lääkärintodistuksen, edellyttäen, että

a) lupa on voimassa enintään kolme kuukautta; ja

b) asianomaisen merenkulkijan lääkärintodistus on äskettäin vanhentunut.

11. Jos todistuksen voimassaoloaika päättyy matkan aikana, todistus on kuitenkin voimassa seuraavaan poikkeamissatamaan, jossa merenkulkija voi saada pätevän lääkärin antaman lääkärintodistuksen, edellyttäen, että tällainen ajanjakso ei ylitä kolmea kuukautta.

12. Merenkulkijoilla, jotka työskentelevät vakituisesti kansainväliseen liikenteeseen käytettävillä aluksilla, on oltava ainakin englanninkielinen lääkärintodistus.

13. Terveystarkastuksen luonteesta ja lääkärintodistukseen sisällytettävistä tiedoista on kuultava asianomaisia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä.

14. Kaikkien merenkulkijoiden on käytävä säännöllisesti terveystarkastuksissa. Vahdinpitäjät, joilla on lääkäriltä saatu todistus yötyöstä aiheutuvista terveysongelmista, on siirrettävä mahdollisuuksien mukaan heille sopivaan päivätyöhön.

15. Edellä 13 ja 14 kohdassa tarkoitetun terveystarkastuksen on oltava ilmainen, ja lääkärillä on sitä koskeva vaitiolovelvollisuus. Tällaiset terveystarkastukset voidaan tehdä kansallisen terveydenhoitojärjestelmän piirissä."

5) Korvataan 16 lauseke seuraavasti:

"Kaikilla merenkulkijoilla on oikeus palkalliseen vuosilomaan. Palkallisen vuosiloman pituuden on oltava vähintään 2,5 kalenteripäivää työssäkäyntikuukautta kohden ja samassa suhteessa kutakin vajaata työssäkäyntikuukautta kohden. Palkallista vähimmäisvuosilomaa ei voida korvata sen sijasta annettavalla rahamäärällä, paitsi työsuhteen päättyessä."

3 artikla

1. Jäsenvaltiot voivat pitää voimassa tai antaa säännöksiä, jotka ovat edullisempia kuin tässä direktiivissä säädetyt.

2. Tämän direktiivin täytäntöönpano ei ole missään tapauksessa riittävä peruste työntekijöiden suojelun yleisen tason alentamiselle direktiivin soveltamisalalla. Se ei rajoita jäsenvaltioiden ja/tai työmarkkinaosapuolten oikeutta antaa muuttuvien olosuhteiden perusteella lakeihin, asetuksiin tai sopimuksiin perustuvia säännöksiä tai määräyksiä, jotka ovat erilaisia kuin ne säännökset tai määräykset, jotka ovat voimassa direktiivin antamishetkellä, edellyttäen että tässä direktiivissä säädettyjä vähimmäisvaatimuksia noudatetaan.

3. Tämän direktiivin soveltaminen ja/tai tulkinta ei rajoita yhteisön tai jäsenvaltioiden sellaisten säännösten, toimintatapojen tai käytäntöjen soveltamista, joilla turvataan kyseessä oleville merenkulkijoille suotuisammat olosuhteet.

4. Normin A4.2 5 kohdan b alakohdan määräykset eivät vaikuta direktiivin 89/391/ETY 5 artiklassa tarkoitettuun periaatteeseen työnantajan vastuusta.

4 artikla

Jäsenvaltiot päättävät siitä, mitä seuraamuksia sovelletaan, jos tähän direktiiviin perustuvia kansallisia säännöksiä rikotaan. Seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

5 artikla

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan tai varmistettava, että työmarkkinaosapuolet ovat sopimusteitse ottaneet käyttöön tarvittavat toimenpiteet, viimeistään 12 kuukauden kuluttua direktiivin voimaantulosta.

2. Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään. Niiden on viipymättä toimitettava kyseiset säännökset kirjallisina komissiolle.

3. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

6 artikla

Sopimuksen johdanto-osassa mainitun olennaisen vastaavuuden periaatteen soveltaminen ei vaikuta jäsenvaltioiden tähän direktiiviin perustuviin velvoitteisiin.

7 artikla

Tämä direktiivi tulee voimaan merityötä koskevan yleissopimuksen, 2006, voimaantulopäivänä.

8 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 16 päivänä helmikuuta 2009.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

O. LIŠKA

LIITE

SOPIMUS

merityötä koskevasta yleissopimuksesta, 2006

JOHDANTO

ALLEKIRJOITTAJAOSAPUOLET

Kansainvälisen työjärjestön merityötä koskevassa yleissopimuksessa, 2006, jäljempänä 'yleissopimus', määrätään, että kunkin jäsenvaltion on huolehdittava siitä, että sen laeissa ja määräyksissä, jotka liittyvät tähän yleissopimukseen, noudatetaan perusoikeuksia, jotka koskevat yhdistymisvapautta ja kollektiivisen neuvotteluoikeuden tunnustamista, kaikkien pakkotyön muotojen poistamista, lapsityövoiman tosiasiallista poistamista sekä syrjinnän poistamista työmarkkinoilla ja ammatin harjoittamisen yhteydessä;

Yleissopimuksessa määrätään, että jokaisella merenkulkijalla on oikeus turvalliseen työympäristöön, jossa on otettu huomioon turvallisuutta koskevat määräykset, oikeudenmukaisiin työsuhteen ehtoihin, ihmisarvoisiin työ- ja elinoloihin, terveydensuojeluun ja sairaanhoitoon, merimiespalveluihin ja muihin sosiaalisen suojelun muotoihin;

Yleissopimuksessa määrätään, että kunkin jäsenvaltion on lainkäyttövaltansa rajoissa varmistettava, että kaikki johdantoosan tätä kappaletta edeltävän kappaleen mukaiset merenkulkijoiden työhön ja sosiaaliturvaan liittyvät oikeudet pannaan täysimääräisesti täytäntöön yleissopimuksen määräysten mukaisesti. Ellei yleissopimuksessa toisin määrätä, täytäntöönpano voi tapahtua kansallisilla laeilla tai määräyksillä, sovellettavilla työehtosopimuksilla tai muilla toimenpiteillä taikka muutoin käytännössä;

Allekirjoittajaosapuolet haluavat kiinnittää erityistä huomiota merityötä koskevan yleissopimuksen sääntöihin ja ohjeistoon liittyvään muistioon, jossa vahvistetaan yleissopimuksen muoto ja rakenne;

Allekirjoittajaosapuolet ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen, jäljempänä 'perustamissopimus', ja erityisesti sen 137, 138 ja 139 artiklan;

Perustamissopimuksen 139 artiklan 2 kohdassa määrätään, että yhteisön tasolla tehdyt sopimukset pannaan täytäntöön allekirjoittajaosapuolten yhteisestä pyynnöstä neuvoston komission ehdotuksesta tekemällä päätöksellä;

Allekirjoittajaosapuolet esittävät tässä edellä mainitun pyynnön;

Asianmukainen väline sopimuksen täytäntöönpanoa varten on perustamissopimuksen 249 artiklassa tarkoitettu direktiivi, joka velvoittaa saavutettavaan tulokseen nähden jäsenvaltioita, mutta jättää kansallisten viranomaisten valittavaksi muodon ja keinot; yleissopimuksen VI artiklassa annetaan Kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioille mahdollisuus panna täytäntöön jäsenvaltioita tyydyttäviä toimenpiteitä, jotka vastaavat olennaisilta osiltaan yleissopimuksen normeja ja joiden tarkoituksena on yleissopimuksen yleisen tavoitteen ja tarkoituksen täysimääräinen toteutuminen ja mainittujen yleissopimuksen määräysten täytäntöönpano; sopimuksen täytäntöönpanon direktiivillä ja yleissopimuksen sisältämän "olennaisen vastaavuuden" periaatteen on näin ollen tarkoitus antaa jäsenvaltioille mahdollisuus panna täytäntöön oikeudet ja periaatteet yleissopimuksen VI artiklan 3 ja 4 kohdassa määrätyllä tavalla,

OVAT SOPINEET SEURAAVAA:

MÄÄRITELMÄT JA SOVELTAMISALA

1. Ellei erikseen toisin määrätä, tässä sopimuksessa tarkoitetaan

a) 'toimivaltaisella viranomaisella' sitä jäsenvaltion nimeämää ministeriä, valtion virastoa tai muuta viranomaista, joka vastaa kyseisen määräyksen alaan liittyvien sääntöjen, määräysten tai muiden ohjeiden antamisesta ja täytäntöönpanosta;

b) 'bruttovetoisuudella' aluksen mittausta koskevan, vuonna 1969 tehdyn kansainvälisen yleissopimuksen liitteen I tai muun sitä uudemman yleissopimuksen mukaisen mittausjärjestelmän mukaan laskettua bruttovetoisuutta; jos aluksen bruttovetoisuus määräytyy Kansainvälisen merenkulkujärjestön hyväksymän väliaikaisen mittausjärjestelmän mukaisesti, bruttovetoisuus ilmoitetaan kansainvälisen mittakirjan (1969) Huomautuksia-sarakkeessa;

c) 'merenkulkijalla' henkilöä, joka työsuhteessa tai muutoin toimii tai työskentelee jossakin ominaisuudessa aluksella, johon tätä sopimusta sovelletaan;

d) 'merenkulkijan työsopimuksella' työsopimusta ja sen ehtoja;

e) 'aluksella' alusta, joka purjehtii muualla kuin yksinomaan sisävesillä tai niihin liittyvillä tai suojatuilla vesialueilla tai alueilla, joilla sovelletaan satamasäännöksiä;

f) 'laivanvarustajalla' aluksen omistajaa tai muuta organisaatiota tai henkilöä, esimerkiksi laivanisäntää, edustajaa tai huoltovarustamoa, joka on ottanut vastuun aluksen toiminnasta ja joka on sen hyväksyessään sitoutunut vastaamaan tähän sopimukseen perustuvista laivanvarustajan velvollisuuksista ja vastuista riippumatta siitä, vastaako joistakin velvollisuuksista ja vastuista laivanvarustajan puolesta muu organisaatio tai henkilö.

2. Tätä sopimusta sovelletaan kaikkiin merenkulkijoihin, ellei erikseen toisin määrätä.

3. Jos syntyy epätietoisuutta siitä, voidaanko jotakin henkilöryhmää pitää tässä sopimuksessa tarkoitettuina merenkulkijoina, asian ratkaisee kunkin jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan. Tältä osin otetaan asianmukaisella tavalla huomioon Kansainvälisen työjärjestön (merenkulkualaa koskevan) 94. yleiskokouksen päätöslauselma ammattiryhmiä koskevasta tiedosta.

4. Ellei erikseen toisin määrätä, tätä sopimusta sovelletaan kaikkiin yksityisessä tai julkisessa omistuksessa oleviin aluksiin, joita vakituisesti käytetään kaupalliseen toimintaan, ei kuitenkaan kalastusta tai vastaavaa toimintaa harjoittaviin aluksiin ja perinteisesti rakennettuihin aluksiin kuten dhow-aluksiin ja džonkkeihin. Sopimusta ei sovelleta sota-aluksiin eikä laivaston tukialuksiin.

5. Jos syntyy epätietoisuutta siitä, sovelletaanko tätä sopimusta johonkin alukseen tai tiettyyn alusluokkaan, asian ratkaisee kunkin jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan.

SÄÄNNÖT JA NORMIT

1 OSASTO

ALUKSELLA TYÖSKENTELEVIÄ MERENKULKIJOITA KOSKEVAT VÄHIMMÄISVAATIMUKSET

Sääntö 1.1 – Vähimmäisikä

1. Kenenkään, joka ei ole saavuttanut vähimmäisikää, ei tule työsuhteessa tai muutoin toimia tai työskennellä aluksella.

2. Vähimmäisikärajaa voidaan korottaa tässä sopimuksessa määritellyissä tapauksissa.

Normi A1.1 – Vähimmäisikä

Vähimmäisikää säännellään 21 päivänä kesäkuuta 1999 annetulla neuvoston direktiivillä 1999/63/EY (muutettava), joka koskee eurooppalaista sopimusta merenkulkijoiden työajan järjestämisestä (muutettava tämän sopimuksen liitteen A mukaisesti).

Sääntö 1.2 – Lääkärintodistus

Lääkärintodistuksia säännellään 21 päivänä kesäkuuta 1999 annetulla neuvoston direktiivillä 1999/63/EY (muutettava), joka koskee eurooppalaista sopimusta merenkulkijoiden työajan järjestämisestä (muutettava tämän sopimuksen liitteen A mukaisesti).

Sääntö 1.3 – Koulutus ja pätevyys

1. Merenkulkijan ei kuulu työskennellä aluksella, mikäli hänellä ei ole koulutusta tai todistusta pätevyydestä tai mikäli hän ei muutoin ole pätevä suorittamaan tehtäviään.

2. Merenkulkijan, joka ei ole hyväksyttävästi suorittanut merenkulkijan turvallisuuskoulutusta, ei tule työskennellä aluksella.

3. Kansainvälisen merenkulkujärjestön hyväksymien pakollisten asiakirjojen mukaisen koulutuksen ja todistuksen katsotaan täyttävän tämän säännön 1 ja 2 kappaleessa asetetut vaatimukset.

2 OSASTO

TYÖSUHTEEN EHDOT

Sääntö 2.1 – Merenkulkijoiden työsopimus

1. Merenkulkijoiden työsuhteen ehdot on määriteltävä tai niihin on viitattava selvässä kirjallisessa sopimuksessa, joka on tämän sopimuksen normien mukainen, oikeudellisesti sitova ja täytäntöönpanokelpoinen.

2. Merenkulkijoiden on saatava hyväksyä työsopimuksensa olosuhteissa, joissa heillä on mahdollisuus perehtyä siihen, kysyä sen ehdoista sekä vapaasti päättää niiden hyväksymisestä ennen allekirjoittamista.

3. Merenkulkijoiden työsopimusten tulee olla sovellettavien työehtosopimuksien mukaisia jäsenvaltion kansallisen lain ja käytännön mukaisesti.

Normi A2.1 – Merenkulkijoiden työsopimus

1. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä lakeja tai määräyksiä, jotka edellyttävät, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla noudatetaan seuraavia vaatimuksia:

a) aluksilla työskentelevillä merenkulkijoilla on merenkulkijan työsopimus, jonka sekä merenkulkija että laivanvarustaja tai laivanvarustajan edustaja ovat allekirjoittaneet (tai, elleivät he ole työsuhteessa, osoitus sopimus- tai muusta vastaavasta järjestelystä) ja joka edellyttää, että aluksella olevilla merenkulkijoilla on ihmisarvoiset työ- ja elinolot tämän sopimuksen edellyttämällä tavalla;

b) työsopimuksen solmiville merenkulkijoille annetaan mahdollisuus perehtyä työsopimukseensa ja kysyä sen ehdoista ennen sen allekirjoittamista sekä muita tarvittavia mahdollisuuksia, joilla varmistetaan, että merenkulkijat ovat vapaaehtoisesti hyväksyneet työsopimuksensa ja ovat tietoisia siitä johtuvista oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan;

c) sekä merenkulkija että laivanvarustaja, joita asia koskee, saavat työsopimuksen allekirjoitetun alkuperäiskappaleen;

d) huolehditaan siitä, että aluksella olevat merenkulkijat ja aluksen päällikkö voivat aina aluksella ollessaan saada helposti tietoa työsuhteensa ehdoista ja että nämä tiedot samoin kuin työsopimuksien jäljennökset voidaan antaa tarkasteltaviksi toimivaltaisten viranomaisten virkamiehille, joihin kuuluvat myös aluksen poikkeamissatamien virkamiehet; ja

e) merenkulkijoille annetaan asiakirja, joka sisältää tiedot heidän työtehtävistään aluksella.

2. Jos merenkulkijoiden työsopimus perustuu kokonaan tai osittain työehtosopimukseen, aluksella on oltava siitä jäljennös. Jos merenkulkijoiden työsopimusta ja sovellettavaa työehtosopimusta ei ole englanniksi, aluksella on oltava englanninkielisinä versioina (paitsi jos kyseessä on alus, jota käytetään vain kotimaan liikenteessä):

a) tavanomainen työsopimuslomakkeen jäljennös; ja

b) työehtosopimuksen se osa, johon satamavaltiotarkastus kohdistuu.

3. Asiakirjassa, jota tämän normin 1 kappaleen e kohdassa tarkoitetaan, ei saa olla mainintaa merenkulkijoiden työn laadusta tai palkasta. Asiakirjan muoto, tiedot ja niiden kirjaamistapa on määriteltävä kansallisessa laissa.

4. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä lakeja ja määräyksiä, joissa määritellään sen kansallisen lainsäädännön mukainen merenkulkijan työsopimuksen sisältö. Merenkulkijan työsopimuksessa on kuitenkin aina ilmoitettava:

a) merenkulkijan täydellinen nimi, syntymäaika tai ikä ja syntymäpaikka;

b) laivanvarustajan nimi ja osoite;

c) työsopimuksen tekopaikka ja -aika;

d) työntekijän toimi;

e) merenkulkijan palkka tai tarvittaessa peruste, jonka mukaan palkka määräytyy;

f) palkallisen vuosiloman pituus tai tarvittaessa peruste, jonka mukaan loma määräytyy;

g) työsopimuksen päättymisajankohta ja päättymisen ehdot, kuten

i) ehdot, joilla jompikumpi osapuoli voi irtisanoa toistaiseksi voimassa olevan sopimuksen, ja irtisanomisaika, joka ei saa olla lyhyempi laivanvarustajalle kuin merenkulkijalle;

ii) määräaikaisen työsopimuksen päättymispäivä; ja

iii) missä satamassa määrättyä matkaa varten tehty työsopimus päättyy ja ajankohta, jolloin merenkulkija satamaan saapumisen jälkeen vapautuu työstään;

h) ne terveydensuojeluun ja sosiaaliturvaan liittyvät etuudet, joista laivanvarustaja vastaa;

i) merenkulkijan oikeus kotimatkaan;

j) mahdollisesti sovellettava työehtosopimus; ja

k) muut kansallisen lain mahdollisesti edellyttämät tiedot.

5. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä lakeja tai määräyksiä, jotka määrittelevät sen irtisanomisajan vähimmäispituuden, jonka kuluessa laivanvarustaja ja merenkulkija voivat irtisanoa työsopimuksen ennenaikaisesti. Irtisanomisajan vähimmäispituutta määriteltäessä on kuultava laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä, mutta irtisanomisaika ei saa olla seitsemää päivää lyhyempi.

6. Tietyissä kansallisissa laeissa tai määräyksissä tai sovellettavassa työehtosopimuksessa määritellyissä tapauksissa voidaan sallia lyhyempi irtisanomisaika tai työsuhteen päättäminen ilman irtisanomisaikaa. Tällaisia olosuhteita määriteltäessä kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että merenkulkija voi inhimillisistä tai muista pakottavista syistä tarvittaessa irtisanoa työsopimuksensa määrättyä irtisanomisaikaa lyhyemmässä ajassa tai ilman irtisanomisaikaa ilman, että hänelle aiheutuu siitä seuraamuksia.

Sääntö 2.3 – Työ- ja lepoajat

Merenkulkijoiden työ- ja lepoaikoja säännellään 21 päivänä kesäkuuta 1999 annetulla neuvoston direktiivillä 1999/63/EY (muutettava), joka koskee eurooppalaista sopimusta merenkulkijoiden työajan järjestämisestä (muutettava tämän sopimuksen liitteen A mukaisesti).

Sääntö 2.4 – Lomaoikeus

1. Kunkin jäsenvaltion tulee edellyttää, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla työskenteleville merenkulkijoille annetaan palkallinen vuosiloma sopivin ehdoin siten kuin tässä sopimuksessa ja 21 päivänä kesäkuuta 1999 annetussa neuvoston direktiivissä 1999/63/EY (muutettava), joka koskee eurooppalaista sopimusta merenkulkijoiden työajan järjestämisestä (muutettava tämän sopimuksen liitteen A mukaisesti), edellytetään.

2. Merenkulkijoilla tulee olla oikeus terveytensä ja hyvinvointinsa edistämiseksi käydä maissa edellyttäen, että heidän työtehtävänsä sen sallivat.

Sääntö 2.5 – Kotimatka

1. Merenkulkijoilla tulee olla oikeus maksuttomaan kotimatkaan.

2. Kunkin jäsenvaltion tulee edellyttää, että sen lipun alla purjehtivat alukset antavat asiaankuuluvat vakuudet, joilla varmistetaan merenkulkijoiden kotimatkaoikeuden toteutuminen.

Normi A2.5 – Kotimatka

1. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla olevilla merenkulkijoilla on oikeus kotimatkaan,

a) jos merenkulkijan työsopimus päättyy hänen ollessaan ulkomailla;

b) jos merenkulkijan työsopimus päättyy siitä syystä, että

i) laivanvarustaja sanoo sen irti; tai

ii) merenkulkija sanoo sen irti perustelluista syistä; ja

c) jos merenkulkija ei enää pysty suoriutumaan työsopimuksensa mukaisista tehtävistään tai hänen ei vallitsevista olosuhteista johtuen voida odottaa suoriutuvan niistä.

2. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että sen laeissa, määräyksissä tai muissa säädöksissä taikka työehtosopimuksissa määritellään

a) olosuhteet, joissa merenkulkija on oikeutettu tämän normin 1 kappaleen b ja c kohdan mukaiseen kotimatkaan;

b) sen meripalveluajan enimmäispituus, jonka jälkeen merenkulkija on oikeutettu kotimatkaan; kyseinen aika ei saa olla pidempi kuin 12 kuukautta; ja

c) täsmällisesti ne kotimatkasta aiheutuvat kustannukset, joista laivanvarustaja vastaa, kuten määräpaikkaan matkustamisesta ja matkustustavasta aiheutuvat kulut sekä muut kustannukset ja järjestelyt, joista laivanvarustaja vastaa.

3. Kunkin jäsenvaltion on edellytettävä, että merenkulkijat eivät työtä aloittaessaan joudu etukäteen maksamaan laivanvarustajille kotiin lähettämisestä johtuvia kustannuksia ja että näitä kustannuksia ei voida periä merenkulkijan palkasta tai muista etuuksista, ellei merenkulkijan ole kansallisten lakien, määräyksien tai muiden toimenpiteiden taikka voimassa olevien työehtosopimusten mukaisesti todettu vakavasti laiminlyöneen työsuhteeseen perustuvat velvoitteensa.

4. Kansallisilla laeilla ja määräyksillä ei saa rajoittaa laivanvarustajan oikeutta periä kotimatkasta aiheutuneita kustannuksia edellyttäen, että oikeus perustuu kolmannen osapuolen kanssa tehtyyn sopimukseen.

5. Jos laivanvarustaja ei voi järjestää tai maksaa kotimatkaan oikeutettujen merenkulkijoiden kotimatkaa,

a) sen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen, jonka lipun alla alus purjehtii, on järjestettävä asianomaisen merenkulkijan kotimatka; jos se ei voi tätä järjestää, voi valtio, josta merenkulkija lähtee kotiin, tai valtio, jonka kansalainen merenkulkija on, järjestää kotimatkan ja periä kustannukset siltä jäsenvaltiolta, jonka lipun alla alus purjehtii;

b) jäsenvaltio, jonka lipun alla alus purjehtii, saa periä merenkulkijan kotimatkasta aiheutuneet kustannukset laivanvarustajalta;

c) kotimatkasta aiheutuneita kustannuksia ei saa missään tapauksessa periä merenkulkijalta, ellei kysymys ole tämän normin 3 kappaleessa tarkoitetusta tilanteesta.

6. Jäsenvaltio, joka on maksanut kotimatkasta aiheutuneet kustannukset, voi ottaen huomioon asiaan liittyvät kansainväliset asiakirjat, kuten vuodelta 1999 olevan kansainvälisen alusten takavarikkoa koskevan yleissopimuksen, pidättää asianomaisen laivanvarustajan alukset tai vaatia niiden pidättämistä, kunnes kyseinen määrä on maksettu takaisin tämän normin 5 kappaleen mukaisesti.

7. Kunkin jäsenvaltion on avustettava niiden merenkulkijoiden kotimatkaa, jotka työskentelevät sen satamissa käyvillä tai sen sisä- tai aluevesien kautta purjehtivilla aluksilla, sekä edistettävä sitä, että heidän tilalleen palkataan toisia merenkulkijoita.

8. Jäsenvaltiolla ei ole oikeutta evätä kenenkään merenkulkijan kotimatkaoikeutta syistä, jotka johtuvat laivanvarustajan taloudellisista olosuhteista tai siitä, että laivanvarustaja on kyvytön tai haluton palkkaamaan merenkulkijan tilalle toista merenkulkijaa.

9. Kunkin jäsenvaltion on edellytettävä, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla on merenkulkijoiden käytettävissä kopiot kansallisista kotimatkaoikeutta koskevista määräyksistä asiaankuuluvina kieliversioina.

Sääntö 2.6 – Merenkulkijan oikeus korvaukseen aluksen menetyksen tai haaksirikkoutumisen johdosta

Merenkulkijoilla tulee olla oikeus riittävään korvaukseen vammasta, menetyksestä tai työttömyydestä, joka johtuu aluksen menetyksestä tai haaksirikosta.

Normi A2.6 – Merenkulkijan oikeus korvaukseen aluksen menetyksen tai haaksirikkoutumisen johdosta

1. Kunkin jäsenvaltion on laadittava säännöt, joilla varmistetaan, että laivanvarustaja aina aluksen menetyksen tai haaksirikkoutumisen johdosta maksaa jokaiselle aluksella olevalle merenkulkijalle korvauksen menetyksen tai haaksirikon aiheuttamasta työttömyydestä.

2. Tämän normin 1 kappaleen määräykset eivät vaikuta muihin oikeuksiin, joita merenkulkijalla voi asianomaisen jäsenvaltion kansallisen lain nojalla olla aluksen menetykseen tai haaksirikkoon perustuvan menetyksen tai vamman johdosta.

Sääntö 2.7 – Alusten miehitys

Alusten riittävää, turvallista ja tehokasta miehitystä säännellään 21 päivänä kesäkuuta 1999 annetulla neuvoston direktiivillä 1999/63/EY (muutettava), joka koskee eurooppalaista sopimusta merenkulkijoiden työajan järjestämisestä (muutettava tämän sopimuksen liitteen A mukaisesti).

Sääntö 2.8 – Merenkulkijoiden uran ja ammattitaidon sekä työllistymismahdollisuuksien edistäminen

Kullakin jäsenvaltiolla tulee olla kansallinen toimintaohjelma, jonka tarkoituksena on merenkulun työpaikkojen ja valtion alueella asuvien merenkulkijoiden uran, ammattitaidon ja työllistymismahdollisuuksien edistäminen.

Normi A2.8 – Merenkulkijoiden uran ja ammattitaidon sekä työllistymismahdollisuuksien edistäminen

1. Kullakin jäsenvaltiolla tulee olla kansallinen toimintaohjelma, jonka tarkoituksena on merenkulkijoiden uran, ammattitaidon ja työllistymismahdollisuuksien edistäminen vakaan ja ammattitaitoisen työvoiman saatavuuden turvaamiseksi merenkulkualalla.

2. Tämän normin 1 kappaleessa tarkoitetun toimintaohjelman tarkoituksena on oltava merenkulkijoiden ammattitaidon, pätevyyden ja työllistymismahdollisuuksien edistäminen.

3. Kunkin jäsenvaltion on asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan määriteltävä merenkulkijoille, joiden tehtävät pääasiallisesti liittyvät aluksen turvallisuuteen ja navigointiin, tarkoitetun ammatinvalinnanohjauksen, ammatillisen koulutuksen ja täydennyskoulutuksen selkeät tavoitteet.

3 OSASTO

ASUINTILAT JA VIRKISTYSMAHDOLLISUUDET, RUOKA JA RUOKAHUOLTO

Normi A3.1 – Asuintilat ja virkistysmahdollisuudet

1. Aluksilla, jotka säännöllisesti liikennöivät satamissa, jotka ovat sääskien vaivaamia, on oltava asianmukaiset varusteet toimivaltaisen viranomaisen edellyttämällä tavalla.

2. Niille merenkulkijoille, joiden täytyy asua ja työskennellä aluksella, on järjestettävä heidän tarpeitaan vastaavat erityiset virkistys- ja vapaa-ajanviettomahdollisuudet, ottaen huomioon määräykset, jotka koskevat terveyden ja turvallisuuden suojelua ja tapaturmien torjuntaa.

3. Toimivaltaisen viranomaisen on edellytettävä, että aluksen päällikkö tarkastaa merenkulkijoiden asuintilat säännöllisin väliajoin tai määrää ne tarkastettaviksi, jotta varmistetaan niiden siisteys, asuinkelpoisuus ja hyvä kunto. Tarkastuksen tulos on merkittävä pöytäkirjaan, joka on voitava tarkastaa.

4. Aluksilla, joilla on otettava huomioon syrjimättömyyden periaatteen mukaisesti ne merenkulkijat, joilla on erilaiset uskonnolliset tai kulttuuriset tavat, toimivaltainen viranomainen voi laivanvarustajien ja merenkulkijoiden asianomaisia järjestöjä kuultuaan sallia, että tästä normista poiketaan joiltain osin, edellyttäen, ettei poikkeaminen johda olosuhteisiin, jotka olisivat huonommat kuin tätä normia sovellettaessa.

Sääntö 3.2 – Ruoka ja ruokahuolto

1. Kunkin jäsenvaltion tulee varmistaa, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla tarjottava ruoka ja juomavesi on laadullisesti hyvää ja ravitsevaa sekä vastaa määrällisesti aluksen tarpeita, kun otetaan huomioon erilaiset kulttuuriset ja uskonnolliset taustat.

2. Aluksella olevilla merenkulkijoilla on työsuhteensa kestäessä oltava oikeus maksuttomaan ruokaan.

3. Aluksen ruoanvalmistuksesta vastaavalla laivakokilla on oltava työnsä edellyttämä koulutus ja pätevyys.

Normi A3.2 – Ruoka ja ruokahuolto

1. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä lakeja ja määräyksiä tai muita toimenpiteitä, joilla määritellään ne vähimmäisvaatimukset, jotka koskevat sen lipun alla purjehtivilla aluksilla oleville merenkulkijoille tarkoitetun juomaveden ja ruoan määrää ja laatua sekä ruoanvalmistusta, ja sitouduttava edistämään tässä kappaleessa tarkoitettujen vähimmäisvaatimusten tunnetuksi tekemistä ja täytäntöönpanoa koulutuksen avulla.

2. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla noudatetaan seuraavia vähimmäisvaatimuksia:

a) ruoka- ja juomavesivarastot ovat määränsä, ravintoarvonsa, laatunsa ja monipuolisuutensa osalta asianmukaisia ottaen huomioon aluksella olevien merenkulkijoiden määrä, heidän uskonnostaan ja kulttuuristaan johtuvat ruoalle asetettavat vaatimukset sekä matkan pituus ja luonne;

b) ruoanvalmistuksesta vastaava osasto on organisoitu ja varustettu siten, että merenkulkijoille tarkoitetut ateriat ovat terveellisiä, riittäviä ja monipuolisia ja että niiden valmistus- ja tarjoiluolosuhteet täyttävät hygieniavaatimukset; ja

c) ruoanvalmistuksesta vastaavan osaston henkilökunnalla on tehtäviensä edellyttämä asianmukainen koulutus tai ohjaus.

3. Laivanvarustajien on huolehdittava siitä, että laivakokkina työskentelevällä merenkulkijalla on tehtävänsä edellyttämä koulutus, pätevyys ja ammattitaito asianomaisen jäsenvaltion lainsäädännön ja määräysten edellyttämällä tavalla.

4. Tämän normin 3 kappaleen vaatimukset tarkoittavat toimivaltaisen viranomaisen hyväksymää tai tunnustamaa koulutusta, johon kuuluu käytännön ruoanlaitto, elintarvikehygienia ja henkilökohtainen hygienia, elintarvikkeiden varastointi ja varaston valvonta, ympäristönsuojelu sekä ruokahuoltoon liittyvä terveellisyys ja turvallisuus.

5. Aluksilla, joiden määräysten mukaiseen miehistöön kuuluu vähemmän kuin kymmenen henkilöä ja joilla toimivaltainen viranomainen miehistön koosta tai aluksen käyttötavasta johtuen ei vaadi kokilta täydellistä laivakokin pätevyyttä, on edellytettävä, että jokainen, joka aluksen keittiössä joutuu tekemisiin ruoanvalmistuksen kanssa, on saanut asianmukaisen koulutuksen tai ohjausta elintarvikehygieniassa ja henkilökohtaisessa hygieniassa sekä elintarvikkeiden käsittelyssä ja varastoinnissa aluksella.

6. Toimivaltainen viranomainen voi poikkeuksellisten olosuhteiden niin vaatiessa sallia muunkin kuin täysin pätevän henkilön työskentelevän rajoitetun ajan laivakokkina tietyllä aluksella seuraavaan sopivaan poikkeamissatamaan asti tai enintään yhden kuukauden ajan, edellyttäen, että erivapauden saanut henkilö on saanut koulutuksen tai ohjausta elintarvikehygieniassa ja henkilökohtaisessa hygieniassa sekä elintarvikkeiden käsittelyssä ja varastoinnissa aluksella.

7. Toimivaltaisen viranomaisen on edellytettävä, että aluksen päällikkö tai hänen valtuuttamansa henkilö tekee aluksella säännöllisesti tarkastuksen ja laatii siitä asianmukaisen pöytäkirjan; tarkastuksen on katettava aluksen

a) ruoka- ja juomavesivarastot;

b) ruoan ja juomaveden varastointiin ja käsittelyyn käytetyt tilat ja laitteet; ja

c) ruoan valmistukseen ja tarjoiluun liittyvät keittiövälineet ja aluksen keittiö.

8. Laivakokkina ei saa työskennellä tai toimia merenkulkija, joka on alle 18-vuotias.

4 OSASTO

TERVEYDEN SUOJELU, SAIRAANHOITO JA MERIMIESPALVELUT

Sääntö 4.1 – Sairaanhoito aluksella ja maissa

1. Kunkin jäsenvaltion tulee huolehtia siitä, että kaikkien sen lipun alla purjehtivilla aluksilla olevien merenkulkijoiden terveyttä suojellaan asianmukaisesti ja että he aluksella työskennellessään voivat päästä nopeasti asianmukaiseen hoitoon.

2. Kunkin jäsenvaltion tulee huolehtia siitä, että sen alueella olevien aluksien merenkulkijat, jotka tarvitsevat välitöntä hoitoa, voivat käyttää jäsenvaltion maissa olevia sairaanhoitopalveluja.

3. Terveydensuojelua ja sairaanhoitoa koskevien määräysten mukaisten normien tarkoituksena on varmistaa, että aluksella olevien merenkulkijoiden terveydensuojelu ja sairaanhoito on mahdollisimman vertailukelpoinen maissa työskentelevien henkilöiden yleisesti käytettävissä olevan terveydensuojelun ja sairaanhoidon kanssa.

Normi A4.1 – Sairaanhoito aluksella ja maissa

1. Kunkin jäsenvaltion on annettava määräykset, joiden mukaisesti sen lipun alla purjehtivilla aluksilla työskentelevillä merenkulkijoilla on mahdollisuus terveydensuojeluun ja sairaanhoitoon, johon sisältyy perushammashuolto, ja joissa

a) varmistetaan, että merenkulkijoihin sovelletaan heidän tehtäviinsä liittyviä yleisiä työterveydensuojelua ja sairaanhoitoa koskevia määräyksiä samoin kuin niitä erityismääräyksiä, jotka liittyvät heidän aluksella tekemäänsä työhön;

b) varmistetaan, että merenkulkijoiden terveydensuojelu ja sairaanhoito on mahdollisimman vertailukelpoinen maissa työskentelevien henkilöiden yleisesti käytettävissä olevan terveydensuojelun ja sairaanhoidon kanssa ja että siihen sisältyy mahdollisuus saada viipymättä tarvittavat lääkkeet, hoidon edellyttämät lääkintävarusteet, diagnoosi ja hoito sekä lääketieteellistä asiantuntemusta;

c) annetaan merenkulkijoille oikeus käydä mahdollisuuksien mukaan viipymättä poikkeamissatamissa pätevän lääkärin tai hammaslääkärin vastaanotolla;

d) terveydensuojelu ja sairaanhoito eivät rajoitu vain sairaiden tai loukkaantuneiden merenkulkijoiden hoitoon, vaan siihen kuuluu myös terveyden edistämistä ja terveysvalistusta sekä muita ennalta ehkäisemistä koskevia ohjelmia ja toimenpiteitä.

2. Toimivaltaisen viranomaisen on hyväksyttävä lääkärintodistuksen vakiomalli, jota aluksien päälliköt ja lääkintähenkilöstö käyttävät aluksella ja maissa. Todistus ja sen sisältämät tiedot ovat luottamuksellisia, eikä niitä saa käyttää muuhun kuin merenkulkijan hoidon edellyttämään tarkoitukseen.

3. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä lakeja ja määräyksiä, joissa määritellään sen lipun alla purjehtivien aluksien sairaanhoitoon, lääkintävarusteisiin ja lääkintäkoulutukseen liittyvät vaatimukset.

4. Kansallisissa laeissa ja määräyksissä on säädettävä seuraavista vähimmäisvaatimuksista:

a) kaikilla aluksilla on oltava lääkekaappi, lääkintävarusteet ja lääkintäopas, jotka toimivaltainen viranomainen määrittelee yksityiskohtaisesti ja tarkastaa säännöllisesti; kansallisissa vaatimuksissa on otettava huomioon aluksen tyyppi, siellä olevien henkilöiden määrä ja matkan luonne, määränpää ja kesto sekä asiaankuuluvat kansalliset ja kansainväliset suositukset, jotka koskevat lääkinnällisiä standardeja;

b) aluksilla, joilla on vähintään 100 henkilöä ja joita käytetään tavallisesti yli 72 tuntia kestäviin kansainvälisiin matkoihin, on oltava pätevä lääkäri, joka vastaa sairaanhoidosta; kansallisissa laeissa ja määräyksissä voidaan määritellä myös muita aluksia, joilla edellytetään olevan lääkäri, ottaen huomioon muun muassa matkan kesto, luonne ja olosuhteet sekä aluksella olevien merenkulkijoiden lukumäärä;

c) aluksilla, joilla ei ole lääkäriä, on oltava ainakin yksi merenkulkija, jonka säännöllisiin tehtäviin kuuluu sairaanhoito ja lääkkeiden jakelu, tai ainakin yksi ensiaputaitoinen merenkulkija; aluksen sairaanhoidosta vastaavien muiden henkilöiden kuin lääkärien edellytetään suorittaneen hyväksyttävästi kansainvälisen merenkulkijoiden koulutusta, pätevyyskirjoja ja vahdinpitoa koskevan, vuodelta 1978 olevan yleissopimuksen (STCW-yleissopimus), sellaisena kuin se on muutettuna, vaatimuksia vastaavan lääkintäkoulutuksen; ensiavun antamisesta vastaavien merenkulkijoiden edellytetään suorittaneen hyväksyttävästi STCW-yleissopimuksen vaatimuksia vastaavan ensiapukoulutuksen; kansallisissa laeissa tai määräyksissä on määriteltävä vaadittava hyväksytty koulutustaso, ottaen huomioon muun muassa matkan kesto, luonne ja olosuhteet sekä aluksella olevien merenkulkijoiden lukumäärä; ja

d) toimivaltaisen viranomaisen on huolehdittava siitä, että merellä olevat alukset voivat käyttää olemassa olevaa järjestelmää, joka välittää lääkinnällisiä ohjeita ja asiantuntijapalvelua radion tai satelliitin välityksellä ympäri vuorokauden; radion tai satelliitin välityksellä saatujen, aluksen ja maissa olevien, lääkinnällisiä ohjeita antavien henkilöiden välisten viestien edelleen välittämisen on oltava maksutonta riippumatta siitä, minkä lipun alla kyseinen alus purjehtii.

Sääntö 4.2 – Laivanvarustajan vastuu

1. Kunkin jäsenvaltion tulee huolehtia siitä, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla työskentelevät merenkulkijat ovat oikeutettuja saamaan laivanvarustajalta aineellista apua ja tukea sellaisiin rahallisiin vaikeuksiin, jotka aiheutuvat merenkulkijan työsopimuksen voimassaoloaikana sattuneesta sairastumisesta, vammasta tai kuolemasta taikka kyseisen sopimuksen nojalla tehdystä työstä.

2. Tämä sääntö ei vaikuta merenkulkijan käytettävissä oleviin muihin oikeussuojakeinoihin.

Normi A4.2 – Laivanvarustajan vastuu

1. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä lakeja ja määräyksiä, joissa edellytetään, että sen lipun alla purjehtivien aluksien laivanvarustajat vastaavat kaikkien aluksilla työskentelevien merenkulkijoiden terveydensuojelusta ja sairaanhoidosta seuraavien vähimmäisvaatimusten mukaisesti:

a) laivanvarustajan on vastattava kustannuksista, jotka johtuvat hänen aluksellaan työskentelevän merenkulkijan sairaudesta tai vammasta, joka sattuu merenkulkijan työn aloittamispäivän ja sen päivän välisenä aikana, jolloin hänen katsotaan palanneen kotiin, tai aiheutuu tuona aikana voimassa olleesta työsuhteesta;

b) laivanvarustajan on huolehdittava korvauksen maksamisesta siinä tapauksessa, että merenkulkija kuolee tai tulee pitkäaikaisesti työkyvyttömäksi työtapaturman, sairauden tai työhön liittyvän vaaran johdosta, siten kuin ne on kansallisessa laissa, merenkulkijan työsopimuksessa tai työehtosopimuksessa määritelty;

c) laivanvarustajan on vastattava sairaanhoidosta johtuvista kustannuksista, joihin sisältyy lääketieteellinen hoito tarvittavine lääkkeineen, lääkintävälineet sekä muualla kuin kotona asumisesta aiheutuvat asuin- ja elinkustannukset siihen asti, kunnes sairas tai loukkaantunut merenkulkija on toipunut tai kunnes sairaus tai työkyvyttömyys on todettu pysyväksi; ja

d) laivanvarustajan on vastattava hautauskustannuksista, jos merenkulkija työsuhteensa aikana kuolee aluksella tai maissa.

2. Kansallisilla laeilla tai määräyksillä voidaan rajoittaa laivanvarustajan vastuuta sairaanhoidosta ja asuin- ja elinkustannuksista koskemaan ajanjaksoa, joka ei saa olla lyhyempi kuin 16 viikkoa vamman syntymisestä tai sairauden alkamispäivästä lukien.

3. Jos sairaudesta tai vammasta seuraa työkyvyttömyys, laivanvarustajan on vastattava

a) täyden palkan maksamisesta niin kauan, kun sairas tai loukkaantunut merenkulkija on aluksella tai kunnes tämä on palannut kotiin tässä sopimuksessa edellytetyn mukaisesti; ja

b) täyden tai osapalkan maksamisesta kansallisten lakien tai määräysten tai työehtosopimuksen mukaisesti siitä ajankohdasta alkaen, jolloin merenkulkija palasi kotiin tai maihin, siihen asti, kunnes hän on toipunut tai kunnes hän on oikeutettu asianomaisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisiin rahallisiin etuuksiin, jos tämä ajankohta on aikaisempi.

4. Kansallisilla laeilla tai määräyksillä voidaan rajoittaa laivanvarustajan vastuuta täyden tai osapalkan maksamisesta merenkulkijalle, joka ei enää ole aluksella, koskemaan ajanjaksoa, joka ei saa olla lyhyempi kuin 16 viikkoa vamman syntymisestä tai sairauden alkamispäivästä lukien.

5. Kansallisilla laeilla tai määräyksillä laivanvarustajan vastuu voidaan sulkea kokonaan pois, kun

a) vamma syntyi muualla kuin palveluksessa aluksella;

b) vamma tai sairaus johtui sairaan, loukkaantuneen tai kuolleen merenkulkijan omasta tahallisesta laiminlyönnistä; ja

c) sairaus tai vamma tarkoituksellisesti salattiin työsuhteen alkaessa.

6. Kansallisilla laeilla tai määräyksillä laivanvarustajan vastuuta sairaanhoidosta ja asuin-, elin- ja hautauskustannuksista voidaan rajoittaa siltä osin kuin se kuuluu julkisille viranomaisille.

7. Laivanvarustajan tai sen edustajan on huolehdittava alukselle jääneestä sairaan, loukkaantuneen tai kuolleen merenkulkijan omaisuudesta ja sen palauttamisesta merenkulkijalle tai tämän lähiomaiselle.

Sääntö 4.3 – Terveyden ja turvallisuuden suojelu ja tapaturmien torjunta

1. Kunkin jäsenvaltion tulee huolehtia siitä, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla työskentelevien merenkulkijoiden työterveyttä suojellaan ja että aluksen työ-, asuin- ja harjoitteluolosuhteet ovat turvalliset ja hygieeniset.

2. Kunkin jäsenvaltion on laivanvarustajien ja merenkulkijoiden edustavia järjestöjä kuultuaan laadittava ja julkaistava kansalliset ohjeet, jotka koskevat työterveyttä ja -turvallisuutta sen lipun alla purjehtivilla aluksilla, ottaen huomioon kansainvälisten järjestöjen, kansallisten hallintojen ja merenkulkualan järjestöjen asiaan liittyvät suositukset, ohjeistot ja standardit.

3. Kunkin jäsenvaltion on asiaankuuluvat kansainväliset asiakirjat huomioon ottaen hyväksyttävä lakeja ja määräyksiä ja muita toimenpiteitä, jotka koskevat tässä sopimuksessa määriteltyjä olosuhteita, ja vahvistettava ne säännöt, jotka koskevat työterveyden ja -turvallisuuden suojelua ja tapaturmien torjuntaa sen lipun alla purjehtivilla aluksilla.

Normi A4.3 – Terveyden ja turvallisuuden suojelu ja tapaturmien torjunta

1. Säännössä 4.3 olevassa 3 kappaleessa tarkoitetuissa laeissa, määräyksissä ja muissa toimenpiteissä on edellytettävä

a) työterveyttä ja -turvallisuutta koskevien toimintasuunnitelmien ja -ohjelmien, joihin sisältyy riskien arviointi, merenkulkijoiden koulutus ja opastus, hyväksymistä, tehokasta toteuttamista ja edistämistä jäsenvaltion lipun alla purjehtivilla aluksilla;

b) aluksella toteutettavia ohjelmia, joilla pyritään torjumaan työtapaturmia, vammoja ja sairauksia samoin kuin jatkuvasti edistämään työterveyttä ja -turvallisuutta ja joissa ovat mukana merenkulkijoiden edustajat ja kaikki muut henkilöt, joita näiden ohjelmien toteuttaminen koskettaa, ottaen huomioon ennalta ehkäisevät toimenpiteet, tekninen ja suunnitteluun liittyvä valvonta sekä yleisiä ja erityisiä työtehtäviä koskevien menettelyjen ja toimintaohjeiden uudistamistarve sekä henkilösuojainten käyttö; ja

c) määräyksiä, jotka koskevat vaarallisten olosuhteiden tarkastuksia, raportointia ja korjaamista sekä aluksella sattuneiden työtapaturmien tutkintaa ja raportointia.

2. Määräyksissä, joita tämän normin 1 kappaleessa tarkoitetaan,

a) on otettava huomioon ne asiaan liittyvät kansainväliset asiakirjat, jotka koskevat yleisesti työterveyden ja -turvallisuuden suojelua samoin kuin erityisiä riskejä, ja keskityttävä kaikkiin seikkoihin, joilla on merkitystä merenkulkijan työhön liittyvien ja merenkulkualan työlle ominaisten työtapaturmien, vammojen ja sairauksien torjunnassa;

b) on todettava, että päällikköllä ja/tai tämän tehtävään määräämällä henkilöllä on erityinen vastuu työterveyden ja -turvallisuuden suojelua aluksella koskevan toimintasuunnitelman noudattamisesta ja täytäntöönpanemisesta; ja

c) on todettava, että aluksen merenkulkijoiden nimeämällä tai valitsemalla työsuojeluvaltuutetulla on oikeus osallistua aluksen työsuojelutoimikunnan kokouksiin; alukselle, jossa työskentelee vähintään viisi merenkulkijaa, on perustettava mainittu komitea.

3. Säännössä 4.3 olevassa 3 kappaleessa tarkoitettuja lakeja, määräyksiä ja muita toimenpiteitä on tarkistettava säännöllisesti. Tällöin on kuultava laivanvarustajia ja merenkulkijoita edustavia järjestöjä. Tarvittaessa niitä on mukautettava tekniikan kehitykseen ja tutkimukseen, jotta helpotetaan työterveyden ja -turvallisuuden suojelua koskevan toimintasuunnitelman ja -ohjelman jatkuvaa parantamista ja edistetään siten jäsenvaltion lipun alla purjehtivilla aluksilla olevien merenkulkijoiden työympäristön turvallisuutta.

4. Tämän sopimuksen vaatimukset voidaan täyttää siten, että noudatetaan niitä kansainvälisiä asiakirjoja, jotka koskevat aluksella olevan työpaikan vaaratekijöille altistumisen hyväksyttäviä tasoja, ja laaditaan ja pannaan täytäntöön aluksen työterveyden ja -turvallisuuden suojelua koskevat toimintasuunnitelmat ja -ohjelmat.

5. Toimivaltaisen viranomaisen on varmistettava, että

a) työssä sattuneet tapaturmat, vammat ja sairaudet ilmoitetaan asianmukaisesti;

b) kaikista tapaturmista ja sairauksista laaditaan kattavat tilastot, jotka säilytetään, analysoidaan ja julkaistaan ja joiden perusteella voidaan tarvittaessa tarkastella yleisiä suuntauksia ja havaittuja vaaroja; ja

c) kaikki työssä sattuneet tapaturmat tutkitaan.

6. Työterveyttä ja -turvallisuutta koskevat raportit ja selvitykset on laadittava ottaen huomioon merenkulkijoiden henkilötietojen suoja.

7. Toimivaltaisen viranomaisen on yhdessä laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjen kanssa huolehdittava siitä, että merenkulkijoita informoidaan aluksella olevista erityisistä vaaroista esimerkiksi ilmoitustaululla olevilla virallisilla ilmoituksilla, joihin sisältyvät asiaankuuluvat ohjeet.

8. Toimivaltaisen viranomaisen on edellytettävä, että laivanvarustajat ottavat huomioon aluksiaan koskevat tilastot sekä toimivaltaisen viranomaisen pitämät yleiset tilastot laatiessaan työterveyden ja -turvallisuuden hallintaan liittyvää riskinarviointia.

Sääntö 4.4 – Merimiespalvelut maissa

Kunkin jäsenvaltion on huolehdittava siitä, että maissa mahdollisesti olevat merimiespalvelut ovat helposti saatavissa. Jäsenvaltion on lisäksi tuettava merimiespalvelujen järjestämistä tiettyihin satamiin siellä olevilla aluksilla työskenteleviä merenkulkijoita varten.

Normi A4.4 – Merimiespalvelut maissa

1. Kunkin jäsenvaltion, jonka alueella on merimiespalveluja, on edellytettävä, että ne ovat kaikkien merenkulkijoiden käytettävissä riippumatta kansallisuudesta, rodusta, ihonväristä, sukupuolesta, uskonnosta, poliittisista mielipiteistä, sosiaalisesta alkuperästä tai lipusta, jonka alla se alus, jolla he ovat työsuhteessa tai muutoin toimivat tai työskentelevät, purjehtii.

2. Kunkin jäsenvaltion on edistettävä merimiespalvelujen perustamista alueellaan oleviin tarkoituksenmukaisiin satamiin ja määriteltävä asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan, mitkä satamat sopivat tähän tarkoitukseen.

3. Kunkin jäsenvaltion on edistettävä sellaisten merimiespalvelulautakuntien perustamista, jotka jatkuvasti valvovat, että merimiespalvelut vastaavat merenkulkijoiden tarpeissa tapahtuvia muutoksia, jotka johtuvat merenkulkualan teknisestä, operatiivisesta ja muusta kehityksestä.

5 OSASTO

MÄÄRÄYSTEN NOUDATTAMINEN JA TÄYTÄNTÖÖNPANON VALVONTA

Sääntö 5.1.5 – Valitusmenettely aluksella

1. Kunkin jäsenvaltion tulee edellyttää, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla voidaan nopeasti, tehokkaasti ja oikeudenmukaisesti käsitellä merenkulkijoiden valitukset, jotka koskevat väitettyä yleissopimuksen määräyksien vastaista menettelyä (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuina).

2. Kunkin jäsenvaltion tulee rangaistuksen uhalla kieltää kaikenlainen vainoaminen, joka kohdistuu valituksen tehneeseen merenkulkijaan.

3. Tämä sääntö ei estä merenkulkijaa turvautumasta muihin oikeudellisiin keinoihin, joita hän pitää asianmukaisena.

Normi A5.1.5 – Valitusmenettely aluksella

1. Rajoittamatta muita oikeuksia, jotka perustuvat kansallisiin lakeihin tai määräyksiin tai työehtosopimuksiin, merenkulkijoilla on oikeus valittaa aluksella mistä tahansa väitetystä yleissopimuksen määräyksen vastaisesta menettelystä (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuina).

2. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että sen laeissa tai määräyksissä säädetään valitusmenettelystä aluksella tavalla, joka vastaa säännön 5.1.5 vaatimuksia. Kyseisen menettelyn tarkoituksena on ratkaista valitus mahdollisimman alhaisella tasolla. Merenkulkijalla on kuitenkin kaikissa tapauksissa oltava oikeus valittaa suoraan päällikölle ja asianmukaisille ulkopuolisille viranomaisille silloin, kun hän katsoo sen tarpeelliseksi.

3. Valitusmenettely aluksella sisältää merenkulkijan oikeuden avustajaan tai edustajaan samoin kuin varotoimenpiteet, joiden tarkoituksena on estää valituksen tehneeseen merenkulkijaan kohdistuva vainoaminen. Vainoamisella tarkoitetaan jonkun henkilön vihamielisiä tekoja, jotka kohdistuvat merenkulkijaan, joka on tehnyt valituksen muutoin kuin ilmeisessä kiusaamis- tai vahingoittamistarkoituksessa.

4. Työsopimuksen jäljennöksen lisäksi merenkulkijoille on annettava kopio valitusmenettelyä aluksella koskevista ohjeista. Niihin kuuluu lippuvaltion sekä, jos se on eri, merenkulkijoiden asuinmaan toimivaltaisen viranomaisen yhteystiedot samoin kuin sen aluksella olevan henkilön nimi tai henkilöiden nimet, joka tai jotka voivat luottamuksellisesti antaa merenkulkijoille valitukseen liittyviä puolueettomia neuvoja ja muutoinkin avustaa heitä valitusmenettelyssä aluksella.

LOPPUSÄÄNNÖKSET

Tämän sopimuksen täytäntöönpanoa on tarkistettava, jos merityötä koskevan yleissopimuksen, 2006, säännöksiin tehdään muutoksia ja jos jompikumpi tämän sopimuksen osapuolista niin vaatii.

Työmarkkinaosapuolet tekevät tämän sopimuksen sillä edellytyksellä, että se ei tule voimaan ennen Kansainvälisen työjärjestön merityötä koskevan yleissopimuksen, 2006, voimaantuloa, joka tapahtuu 12 kuukauden kuluttua siitä, kun Kansainvälisen työjärjestön vähintään 30 jäsenvaltion, joiden kokonaisosuus maailman alusten bruttovetoisuudesta on vähintään 33 prosenttia, ratifioinnit on rekisteröity Kansainvälisessä työtoimistossa.

Jäsenvaltiot ja/tai työmarkkinaosapuolet voivat pitää voimassa tai ottaa käyttöön tässä sopimuksessa merenkulkijoille asetettuja määräyksiä edullisempia määräyksiä.

Tämän sopimuksen soveltaminen ei rajoita voimassa olevan tiukemman ja/tai tarkemman yhteisölainsäädännön soveltamista.

Tämä sopimus ei vaikuta mihinkään lakiin, tapaan tai sopimukseen, jolla turvataan kyseessä oleville merenkulkijoille suotuisammat olosuhteet. Tämän sopimuksen soveltaminen ei rajoita esimerkiksi toimenpiteistä työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden parantamisen edistämiseksi annetun neuvoston direktiivin 89/391/ETY, terveydelle ja turvallisuudelle asetettavista vähimmäisvaatimuksista aluksilla tapahtuvan sairaanhoidon parantamiseksi annetun neuvoston direktiivin 92/29/ETY eikä merenkulkijoiden työajan järjestämistä koskevasta sopimuksesta annetun neuvoston direktiivin 1999/63/EY (muutettava tämän sopimuksen liitteen A mukaisesti) soveltamista.

Tämän sopimuksen täytäntöönpanoa ei voida käyttää oikeutettuna perusteena alentaa tämän sopimuksen alalla merenkulkijoille annettua yleistä suojan tasoa.

EUROOPAN KULJETUSTYÖNTEKIJÖIDEN LIITTO (ETF)

EUROOPAN YHTEISÖN KANSALLISTEN VARUSTAMOYHDISTYSTEN KESKUSJÄRJESTÖ (ECSA)

MERILIIKENTEEN ALAKOHTAISEN NEUVOTTELUKOMITEAN PUHEENJOHTAJA

BRYSSELISSÄ 19 PÄIVÄNÄ TOUKOKUUTA 2008.

LIITE A

MERENKULKIJOIDEN TYÖAJAN JÄRJESTÄMISESTÄ 30 PÄIVÄNÄ SYYSKUUTA 1998 TEHDYN SOPIMUKSEN MUUTOKSET

Työmarkkinaosapuolten keskusteluissa, jotka johtivat merityötä koskevasta yleissopimuksesta, 2006, tehtävään sopimukseen, tarkistettiin lisäksi 30 päivänä syykuuta 1998 tehtyä merenkulkijoiden työajan järjestämistä koskevaa sopimusta sen varmistamiseksi, että kyseinen sopimus on vastaavien yleissopimuksen määräysten mukainen, ja tarvittavista muutoksista sopimiseksi.

Keskustelujen tuloksena työmarkkinaosapuolet ovat sopineet seuraavista muutoksista merenkulkijoiden työajan järjestämistä koskevaan sopimukseen:

1. 1 lauseke

Lisätään uusi 3 kohta:

”3. Jos syntyy epätietoisuutta siitä, voidaanko jotakin henkilöryhmää pitää tässä sopimuksessa tarkoitettuina merenkulkijoina, asian ratkaisee kunkin jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan. Tältä osin otetaan asianmukaisella tavalla huomioon Kansainvälisen työjärjestön (merenkulkualaa koskevan) 94. yleiskokouksen päätöslauselma ammattiryhmiä koskevasta tiedosta.”

2. 2 lausekkeen c kohta

Korvataan 2 lausekkeen c kohta seuraavasti:

”c) ’merenkulkijalla’ henkilöä, joka työsuhteessa tai muutoin toimii tai työskentelee jossakin ominaisuudessa aluksella, johon tätä sopimusta sovelletaan;”.

3. 2 lausekkeen d kohta

Korvataan 2 lausekkeen d kohta seuraavasti:

”d) ’laivanvarustajalla’ aluksen omistajaa tai muuta organisaatiota tai henkilöä, esimerkiksi laivanisäntää, edustajaa tai huoltovarustamoa, joka on ottanut vastuun aluksen toiminnasta ja joka on sen hyväksyessään sitoutunut vastaamaan tähän sopimukseen perustuvista laivanvarustajan velvollisuuksista ja vastuista riippumatta siitä, vastaako joistakin velvollisuuksista tai vastuista laivanvarustajan puolesta muu organisaatio tai henkilö.”

4. 6 lauseke

Korvataan 6 lauseke seuraavasti:

”1. Alle 18-vuotiaiden merenkulkijoiden yötyö on kiellettyä. Tässä lausekkeessa ’yö’ määritellään kansallisen lain ja käytännön mukaisesti. Sen on kestettävä vähintään 9 tuntia ja alettava viimeistään keskiyöllä ja päätyttävä aikaisintaan kello 05.00.

2. Toimivaltainen viranomainen voi myöntää luvan poiketa ehdottomasta yötyön kiellosta edellyttäen, että

a) se haittaa sellaista tietyille merenkulkijoille tarkoitettua vahvistettua koulutusohjelmaa, joka suoritetaan määrätyn aikataulun mukaisesti; tai

b) tietty tehtävä tai määrätty koulutusohjelma edellyttää, että poikkeuksen piiriin kuuluvat merenkulkijat suorittavat työtehtävät yöllä, ja viranomainen asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan toteaa, että työ ei vaaranna heidän terveyttään tai hyvinvointiaan.

3. Alle 18-vuotiaiden merenkulkijoiden ottaminen työsuhteeseen tai muuhun toimeen tai työhön on kiellettyä, jos työ saattaa vaarantaa heidän terveytensä tai turvallisuutensa. Tällaiset työt määritetään kansallisissa laeissa tai määräyksissä taikka toimivaltaisen viranomaisen toimesta sen jälkeen, kun asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä on kuultu, asiaankuuluvien kansainvälisten standardien mukaisesti."

5. 13 lauseke

Korvataan 13 lausekkeen 1 kohdan ensimmäinen virke seuraavasti:

"1. Merenkulkijat, joilta puuttuu lääkärintodistus siitä, että heidän terveydentilansa ei ole esteenä heidän tehtäviensä hoitamiselle, eivät saa työskennellä aluksella.

2. Tästä voidaan poiketa ainoastaan tässä sopimuksessa määritellyissä tapauksissa.

3. Toimivaltaisen viranomaisen on edellytettävä, että merenkulkija, ennen kuin hän aloittaa työnsä aluksella, esittää voimassa olevan lääkärintodistuksen siitä, että hänen terveydentilansa ei ole esteenä laivatyön tekemiselle.

4. Sen varmistamiseksi, että lääkärintodistus antaa asianmukaisen kuvan merenkulkijan terveydentilasta hänen tehtäviinsä nähden, toimivaltaisen viranomaisen on asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan ja ottaen asianmukaisesti huomioon soveltuvat kansainväliset ohjeistot määritettävä lääkärintarkastuksen ja lääkärintodistuksen sisältö.

5. Tämä sopimus ei vaikuta kansainvälisen merenkulkijoiden koulutusta, pätevyyskirjoja ja vahdinpitoa koskevan vuodelta 1978 olevan yleissopimuksen (STCW-yleissopimus), sellaisena kuin se on muutettuna, soveltamiseen. Toimivaltaisen viranomaisen on hyväksyttävä STCW-yleissopimuksen vaatimusten mukainen terveystodistus tämän lausekkeen 1 ja 2 kohdan soveltamiseksi. Niiden merenkulkijoiden osalta, joita STCW-yleissopimus ei koske, on hyväksyttävä myös kyseisiä vaatimuksia sisällöltään vastaavat lääkärintodistukset.

6. Lääkärintodistuksen voi antaa vain asianmukaisesti laillistettu pätevä lääkäri tai, jos kysymyksessä on ainoastaan näkökykyä koskeva todistus, pätevä henkilö, jonka antaman todistuksen toimivaltainen viranomainen hyväksyy. Lääkäreiden on lääkärintarkastuksia suorittaessaan oltava ammatillisesti riippumattomia.

7. Merenkulkijoille, joille ei ole myönnetty lääkärintodistusta tai joiden työkykyä on rajoitettu erityisesti ajan, tehtävien tai liikennealueen osalta, on annettava mahdollisuus uuteen, toisen riippumattoman lääkärin tai lääketieteellisen asiantuntijan suorittamaan lääkärintarkastukseen.

8. Jokaisessa lääkärintodistuksessa on erityisesti todettava, että

   a) asianomaisen merenkulkijan kuulo ja näkökyky ovat tyydyttävät samoin kuin värinäkö siinä tapauksessa, että merenkulkija palkataan tehtäviin, joissa viallinen värinäkö voi vaikuttaa työn suorittamiseen; ja

   b) merenkulkijalla ei ole sairautta tai vammaa, jota laivatyö pahentaisi tai jonka johdosta hän tulisi kykenemättömäksi työhön tai vaarantaisi muiden aluksella olevien henkilöiden terveyden.

9. Elleivät merenkulkijan työtehtävät tai STCW-yleissopimus edellytä lyhyempää voimassaoloaikaa,

   a) merenkulkijan lääkärintodistus on voimassa enintään kaksi vuotta, paitsi jos merenkulkija on alle 18-vuotias, jolloin sen voimassaoloaika on enintään yksi vuosi;

   b) merenkulkijan värinäköä koskeva todistus on voimassa enintään kuusi vuotta.

10. Pakottavissa tapauksissa toimivaltainen viranomainen voi antaa merenkulkijalle luvan työskennellä ilman voimassa olevaa lääkärintodistusta seuraavaan poikkeamissatamaan, jossa merenkulkija voi hankkia pätevän lääkärin antaman lääkärintodistuksen, edellyttäen, että

a) lupa on voimassa enintään kolme kuukautta; ja

b) asianomaisen merenkulkijan lääkärintodistus on äskettäin vanhentunut.

11. Jos todistuksen voimassaoloaika päättyy matkan aikana, todistus on kuitenkin voimassa seuraavaan poikkeamissatamaan, jossa merenkulkija voi saada pätevän lääkärin antaman lääkärintodistuksen, edellyttäen, että tällainen ajanjakso ei ylitä kolmea kuukautta.

12. Merenkulkijoilla, jotka työskentelevät vakituisesti kansainväliseen liikenteeseen käytettävillä aluksilla, on oltava ainakin englanninkielinen lääkärintodistus."

Seuraavat 13 lausekkeen 1 kohdan virkkeet sekä 13 lausekkeen 2 kohta numeroidaan kohdiksi 13–15.

6. 16 lauseke

Korvataan ensimmäinen virke seuraavasti:

"Kaikilla merenkulkijoilla on oikeus palkalliseen vuosilomaan. Palkallisen vuosiloman pituuden on oltava vähintään 2,5 kalenteripäivää työssäkäyntikuukautta kohden ja samassa suhteessa kutakin vajaata työssäkäyntikuukautta kohden."